

V Praze dne 25. března 2020

*Dovedu trpět nouzi, dovedu mít hojnost. Ve všem a do všeho jsem zasvěcen: být syt i hladov, mít nadbytek i nedostatek. Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu. Avšak učinili jste dobře, když jste mi pomohli v mých těžkostech. (Fp 4,12-14)*

Milé sestry a bratři,

vzpomeňme si nyní v době pandemie koronaviru, koho v životě nejvíce obdivujeme, koho si považujeme a ctíme, kdo se nám stal příkladem. Patrně to budou lidé, kteří si dokázali poradit s náročným životem, překonali velké těžkosti, nezahořkli, nevzdali naději, a ještě k tomu měli smysl pro humor. Myslím, že takových lidí, kteří nám vyvstanou na mysli, bude víc.

Mně se na příklad vybaví dědeček Jaroslav. Ve dvou letech mu zemřela maminka, ve čtyřech tatínek, vychovávala ho teta, na Štědrý den ho strýc navždy vyhodil z domu na ulici, přežil první světovou válku, nejednou se ocitl v první linii, kde bylo mrtvých nepočítaně, pracoval pak v organizaci YMCA, udělal velikou kariéru ve firmě Baťa, dobře se oženil, měl tři děti, ale po krátkém rodinném štěstí mu během druhé světové války zemřela milovaná manželka, komunisti mu pak šli po krku, sebrali mu jmění, které měl připravené pro dcery jako věno... Ale navzdory tomu, že byl povahou spíše bázlivý a životně frustrovaný ze smrti, vzpomínám si na něj jako na člověka veselého, radostného, který pěstoval květiny, znal každého ptáčka, na hlavě mu sedávala hrdlička, dokázal napodobovat kohouta, uměl stříhat ušima, zkrátka nezkazil žádnou legraci, vroucně věřil Bohu a nepamatuji si, že by si kdy na něco stěžoval.

Jenomže zvládnout život, to se člověk musí naučit, jako se to musel naučit i apoštol Pavel, který překvapivě napsal svůj nejoptimističtější dopis z krušného vězení, kdy naprosto netušil, jestli bude propuštěn, nebo popraven. Přijmeme proto naši současnou situaci jako šanci se něco naučit, jako dobrou zkoušku a výborný trénink. Povzbuzujme se navzájem, a zvláště pak naše děti s vnoučaty, pro které je vnucené „domácí vězení“ skutečně těžké.

Protože co je těžké, nemusí být špatné a jak praví obecná zkušenost, těžko na cvičišti, lehkou na bojišti. Což se týká bezezbytku i křesťana, apoštol Pavel toho byl příkladem, však si připomeňme, jak zužitkoval tréninkovou zátěž: *Namáhal jsem se usilovněji, ve vězení jsem byl vícekrát, ran jsem užil do sytosti, smrti jsem často hleděl do tváře. Od Židů jsem byl pětkrát odsouzen ke čtyřiceti ranám bez jedné, třikrát jsem byl trestán holí, jednou jsem byl kamenován, třikrát jsem s lodí ztroskotal, noc a den jsem jako trosečník strávil na širém moři. Častokrát jsem byl na cestách – v nebezpečí na řekách, v nebezpečí od lupičů, v nebezpečí od vlastního lidu, v nebezpečí od pohanů, v nebezpečí ve městech, v nebezpečí v pustinách, v nebezpečí na moři, v nebezpečí mezi falešnými bratřími, v námaze do úpadu, často v bezesných nocích, o hladu a žízni, v častých postech, v zimě a bez oděvu. A nadto ještě na mne denně doléhá starost o všechny církve. (2K 11,23-28)*

Ale ani apoštol nebyl chlap ze železa, bez emocí a strachu. Přestože se v životě s Kristem naučil zvládat štěstí i neštěstí, byl velmi vděčný za pomoc v těžkostech, kterou mu na dálku poskytli jeho bratři z města Filipy. Pro nás to je dalším povzbuzením, abychom si nejen všímali těch, kteří potřebují pomoc, ale abychom se ani my nestyděli za svou slabost a nerozpakovali se pomoc bližních přijmout.

Přeji nám všem dost sil k zvládnutí nynější zátěže, přimkněme se ještě více ke Kristu, který nám dává sílu, a dětem vyprávějme příběhy lidí, kteří mnohdy dokázali unést neunesitelné.

Pán Bůh s Vámi

Bronislav Matulík